

tismum conferre consueverunt. Quæ omnia, pluribus collectis antiquis monumentis, accurate explicat Martenius de antiq. eccles. rit. lib. 1 cap. 1 art. 1 t. 1 p. 1 ed. Antwerp. seu Ven. 1763. Verum non hoc ita intelligendum est, quasi non omni die baptismum conferre liceret, præsertim cum id justa aliqua causa postularet: Augustinus serm. 210 n. 2 col. 927 t. 5 opp. ed. Maur. Ven. 1751, et Siricius P. cit. ep. 1 ad Himer. Tarrac. cap. 2 col. 627 ep. 10 ad Gal. Episc. cap. 4 col. 692. apud eundem Constantium.—V. Syn. Gerund. can. 4, Bracar. II can. 9; Tolet. XVII, can. 2; And. Albalat. Constit. Synod. an. 1225, Const. *de forma Baptismi*.

(3) Semper ante baptismum, sed non uno ubique tempore, catechumeni sua dabant nomina. Novum sumebant ethnici nomen; Christianorum liberi ante baptismum nullum, ut plurimum, habebant, ac si haberent, plerumque mutabant. Socrates Hist. lib. 7 c. 21 p. 368 ed. Cantabrig. cit., Gregorius Turonensis Hist. Franc. lib. 3 c. 22 col. 395 et Vit. Patr. c. 8 n. 1 col. 1184 ed. cit., Baronius ad an. 259 n. 41 p. 69 col. 1584 t. 3 ed. Lucæ. Consule Concilium Carthaginense IV. can. 85 apud Labbæum t. 2 col. 1444 ed. Ven. S. Gregorium Nyssenum in Orat. advers. eos qui differunt baptismum p. 956 t. 1 opp. ed. Par. cit. S. Cyrillum Hierosolymitanum Catech. 1 p. 18 n. 4 ed. cit., S. Augustinum Confess. lib. 9 cap. 6 col. 162 t. 1 ed. Ven. cit.

(4) Generatim desiniri non potest, qua die competentibus symbolum traderetur, cum in ecclesiis quibusdam id fieret Dominica Palmarum, in aliis feria quarta post quartam Dominicam Quadragesimæ, in aliis denique aliis ante Pascha diebus; quin alii semel, alii bis, ter alii symbolum tradebant, sicuti observat Martenius l. c. art. 11 §. 10 et seq. pag. 23. Antequam symbolum traderet Episcopus, aliquem ab eo tractatum habitum fuisse, indicat non obscure S. Ambrosius Ep. 20 n. 4 col. 901 opp. t. 5 ed. Maurin. Ven. 1751. Dominica quoque oratio tradebatur, uti patet ex S. Augustino Serm. 58 col. 557 opp. t. 5 ed. Ven. indic., et in Romana quidem Ecclesia eadem die Symbolum, ac Dominica oratio tradebatur.

(N. S. Syn. Brac. 11, can. 1 præcepit ut 20 ante Baptismum diebus catechumeni Symbolum specialiter docerentur.)

(5) Tertullianus de Baptism. cap. 20 p. 252 ed. Paris. 1776. S. Gregorius Nazianzenus Orat. 40 de Baptis. n. 26 opp. t. 1 p. 657 ed. Colonæ 1690., S. Cyrillus Hierosol. Catech. 1 p. 18 n. 5 ed. Paris. cit. Eusebius de Vit. Constant. lib. 4 cap. 61 p. 661 ed. Valesii Cantabrig. 1720. Non erat tamen hæc confessio ad baptismum necessaria, sed eam catechumeni emittebant, ut antiquam vitam in scrutiniis exponentes, quærent, quid deserere, quid sequi, et quod vitæ institutum amplecti deberent, ut se vere christianos ostenderent. Hujus confessionis rationem non obscure indicat antiquus Auctor Serm. in Psalm. 41 ad Neofitos in append. t. 6 opp. Augustini col. 287 ed. ind. cum de catechumenis dicit hæc: *per omnem Quadragesimam vacaverunt orationi, atque jejuniis, in sacco, et cinere dormierunt, futuram vitam peccatorum suorum confessione quærentes.*

(6) Consule Martenium l. c. art. 10 n. 10 p. 28., ubi multa ea de re testimonia colliguntur. Ab hac penitentia solos parvulos immunes fuisse, docet Augustinus Serm. 351. c. 2 col. 1551; ac Serm. 352 c. 1 col. 1563 opp. t. 5 p. 2, ed. Ven. cit., negat ad baptismum Christi, in quo omnia peccata delentur, quemquam bene accedere, nisi agendo penitentiam de vita pristina. Ejus autem institutionem quidam repetunt à Petri præcepto, uti constat ex epistola Herivei Rheimensis ad Wittonem Rothomagensem c. 6 Biblioth. PP. t. 17 p. 248 ed. Lugdun., ubi Clodovæum aliquot ante baptismum diebus commoratum tradit, ut *penitentia, secundum Apostolicum præcep-*

tum, prius ablueretur lacrimis, orate E. Petro, Principe Apostolorum: penitentiam agite, et baptizetur unusquisque vestrum. Auctor Recognitionum lib. 3 c. 67, et lib. 7 c. 36 p. 537 et 561, apud Cotelierum PP. Apostoli. t. 1 ed. ind., jejunium memorat, cui baptismum suscipi vacare debebant; et hujus quidem jejunii mentio etiam est apud Justinum M. Apol. 1 n. 61 p. 79 ed. Maurin. Paris. 1742, in Concilio Carthaginensi IV. can. 85, col. 1444 t. 2 collect. Labbæi, apud Tertullianum de Baptis. c. 20 p. 252 ed. Ven., S. Augustinum de Fid. et oper. c. 6 col. 169 opp. t. 6 ed. Maurin. Ven. 1751, ubi et cetera, quæ Catechumenos præstare oportebat, describuntur.

(7) S. Augustinus l. mox. c. Apud Latinos exsufflationes in faciem catechumeni fiebant, uti constat ex Libris Ritualibus; apud Græcos etiam in aures, Concilium Constantinopolitanum I. can. 7 apud Labbæum t. 2 col. 1129. (N. S. Syn. Brac. II can. 1, sanxit, ut ante 20 dies Baptismi, ad purificationem exorcismi catechumeni currant.)

(8) S. Augustinus Confess. lib. 1 c. 11 col. 75 opp. t. 1 ed. Maurin. Ven. cit. quem salem Augustinus, de Baptism. cont. Donatist. l. 4 c. 21 col. 458 t. 9, et de Peccat. merit. l. 2 c. 26 col. 62 t. 10, sacramentum catechumenorum appellat. In can. 65 de Consecr. dist. 4 dicitur *Sal cælestis sapientiæ*. Vide etiam Concilium Carthaginense III. can. 5, ibique Albaspinæum in Not. p. 226 opp. var. ed. Neap. 1770.

(9) Capitis lotio die Dominica Palmarum absolvebatur; idcirco hic dies in antiquo Ordine Romano Capitolavium dicitur, Isidorus Etymol. 1. 6 c. 18 et de Eccles. offic. lib. 1 c. 27 p. 80 et 589 ed. Paris. 1601, Rabanus de Instit. Cleric. l. 2 c. 55 opp. t. 6 p. 25 ed. Colon. 1626. Pedum lotionis, præter ceteros, mentio est apud Augustinum Ep. 54 ad Januar. n. 10 opp. t. 2 col. 127 ed. Ven. cit., et Ambrosium de Sacram. l. 3 c. 1 n. 4 t. 5 col. 455 ed. ind.; eaque feria v. in Cæna Domini peragebatur. In quibusdam tamen locis post baptismum hanc lotionem fieri consuevisse, monet Chardonius Hist. sacram. l. 1 c. 18.

(10) Unctionem hanc capitis, quæ baptismum anteibat, quæque alia erat ab unctione verticali, quæ illum sequebatur, memorant Auctor Recognit. lib. 3 cap. 67 apud Cotelierum PP. Apostol. t. 1 p. 537 ed. ind., Ambrosius de Sacram. l. 1 c. 2 opp. t. 5 col. 440 ed. Ven. cit., Cyrillus Catech. 2 Mystag. c. 3 p. 517 ed. Par. cit., Chrysostomus Hom. 6 in Ep. ad Collos. opp. tom. 11 col. 369 ed. cit., Siricius P. Ep. 10 n. 11 apud Constantium Ep. Rom. Pont. col. 695. Ungebatur autem initio in Ecclesia Latina tantum caput, deinde etiam inter humeros, ac supra pectus unctio fieri cæpit. Græci totum corpus ungebant, uti ostendit Auctor Eccles. Hierach. c. 2 § 7 p. 255 ed. Antwerp. 1634. Oleum, quo baptizatus ungebatur, *unquendum* vocant, ac distinguunt ab oleo, quod ante baptismum adhibebatur, Auctor Constit. Apostol. l. 7 c. 22 apud Cotelierum l. c. p. 371, et Auctor, qui Justinum nomine scripsit Resp. ad Orthodox. q. 157 p. 501 in append. opp. Justin. ed. Paris. 1742.

(11) S. Augustinus de Fid. et oper. c. 6 col. 169 t. 6; atque hinc ipse Augustinus de Symbol. l. 2 c. 1 col. 555 d. t. 6 scrutinium examen appellat. Theodulphus de Ord. baptism. cap. 8 in Biblioth. PP. t. 14 p. 10. ed. Lugdun. *Hunc enim morem, inquit, Ecclesia servare consuevit, ut per aliquot dierum spatium hi, qui in solemnitate paschali baptizandi sunt, scrutentur, ut instructi, et docti, et simplici corde ad fidem veram venientibus vitæ sacramenta imperlantur.* Plura ante baptismum scrutinia adhibebantur, de quibus late agit Martenius l. c. art. 11 p. 29. S. Zen. l. 2 tract. 27 p. 255 opp. t. 1 ed. Aug. Vindel. 1758, memorat *legitimum examinis*, aut scrutini

numerum, quibus verbis intelliguntur septem scrutinia, quæ fiebant, antequam competentes baptismo donarentur. De his Amalarius Archiepiscopus Trevirensis, seu potius Alcuinus in Epist. ad Carolum M. c. 12 apud Canisium Thesaur. monument. Eccles. t. 2 par. 1. p. 545 ed. Antwerp. 1725 habet hæc: *scrutinium finitur sabbato ante Pascha. Ipso die facimus scrutinium septimum, sicut in Romano Ordine invenimus scriptum.*

34. Solemni adveniente die, catechumeni ad Baptisterium adducebantur (1), qui locus, ut plurimum, erat ab ecclesia distinctus, ac separatus (2); atque ibi tria maxime præstabant, antequam baptismum acciperent. Scilicet renuntiabant Satanæ, pompisque, et operibus ejus (3), quam renunciationem ter emittebant conversi ad Occidentem (4), atque in Satanam tamquam præsentem exsufflabant, et expuebant, aliasque edebant aversantis animi significationes (5). Deinde versa ad Orientem facie (6), sese adscribebant Christo, cui deinceps perpetuo servire promittebant (7). Denique manibus, oculisque ad cælum sublatis, fidem profitebantur, secundum verba Symboli, quod baptismum accepturi ter solemniter repetebant (8).

(1) Initio baptismum nullo certo loco datum, ostendit exemplum Eunuchi, quem Philippus Diaconus in via, et custodis carceris, quem Paulus domi suæ baptizavit. Tertullianus de Baptism. c. 4 p. 225 ed. Rigaltii Paris. 1675, et Auctor Recognitionum sub nomine S. Clementis Romani l. 4 c. 52, et l. 6 c. 15 apud Cotelierum PP. Apostol. p. 546 et 558 t. 1 ed. ind. multos in fluminibus, stagnis, fontibus baptizatos memorant. Constantinus in memoriam Christi Servatoris baptismum in Jordane accipere vehementer cupiebat, uti narrant Eusebius de Vit. Constantin. l. 4 c. 62 p. 662, ac Theodoretus Histor. l. 1 c. 52 p. 64 ed. Cantabrig. 1720. Plures in loco Bethabaræ, ubi Joannes baptizabat, trans Jordanem baptizari voluisse, tradit S. Hieronymus de Loc. hebr. col. 482 t. 3 ed. Vallarsii cit. Sed deinceps pace Ecclesiæ reddita, constituta sunt baptisteria, quæ erant sacræ ædes juxta Ecclesiam, in quibus unicuique tribueretur baptismus, nisi qua necessitas facere secus cogeret. Justinianus, Novel. 58, præcis legibus sancivit, inquit, ut nemini liceat, quæ sacratissima sunt, domi agere; et Concilium Constantinopolitanum sub Menna Act. 1 col. 1194 et 1206 t. 2 collect. Harduini ed. Paris., Zonaram Monachum reprehendit, quod domi baptismum administrasset. Hujusmodi baptismi domi collati, antiquis conciliis improbantur. Novo jure cautum est, ut in cathedralibus, et parochialibus Ecclesiis tantum extet fons baptismalis, ut à suo quisque Parocho in Ecclesia baptizetur, nisi aliud postulet vel necessitas, vel magna dignitas ejus, qui baptismum suscipere debet: Clem. unic. de Baptismo, Rituale Romanum de Baptismo.

(N. S. V. Jo. ab Aragonia in Syn. Tarraco. in Compilat. Jo. Teres Lib. 3 Tit. 24 cap. 7; Synod. Dertus. Cap. 8; et Valent. an. 1565 Sessione 2 Tit. 2 cap. 5, cujus verba sine piaculo præterire non licet: Præcipit Synodus, ne in privatis domibus, sed in Ecclesia tantum (Baptismus) conferatur; et ut omnis scandali tollatur occasio, etiam sub pœna excommunicationis, et dimidi aurei, jubet, ne aliquid in ejus collatione exigatur. Id quod jam pridem interdixerat Synod. Illiberit. Can. 48.)

(2) Consule Martenium l. c. art. 2 pag. 5.
 (3) Auctor Constit. Apostol. l. 7 c. 41 apud Cotelierum l. ind. p. 583 describit formulam, qua catechumenus renuntiabat Satanæ, et operibus ejus, et angelis ejus, et inventis ejus, ac omnibus, quæ sub eo sunt. Ejusdem formulæ sententiam habent Hieronymus in Matth. l. 1 c. 5 opp. t. 7 col. 28 ed. Vallarsii Veron. 1757, Tertullianus de Speet. c. 4 p. 74 ed. Paris. cit. ed. Cyprianus Ep. 6 p. 16 ind. ed. Paris. Ambrosius de Myster. c. 2 n. 7 opp. t. 3 col. 409 ed. ind. Interdum etiam spectacula in hac renuntiandi formula diserte memorantur, ut in illa Salviani de Gubernat. Dei l. 6 n. 6 p. 121 ed. Pedeponti 1745: *Abrenuntio diabolo, pompis, spectaculis, et operibus ejus.* Atque hujus quidem renuntiationis usum tam vetustum facit Basilius de Spiritu S. c. 27 n. 66 p. 55 ed. Paris. 1750, ut ejus originem ab Apostolica traditione repetat.

(4) Occidentem spectare idem erat atque ipsum spectare Satanam, qui princeps dicitur tenebrarum, ut inquit Cyrillus Hierosolymitanus Catech. 1 mystag. p. 307 num. 4 ed. cit. Trina erat renuntiatio, uti testatur Auctor de Eccl. hierarch. c. 2 §. 5 et seq. p. 252 et seq. t. 1 ed. Antuerpiæ 1634. Hujus autem trina renuntiationis mysteria explicat Vicecomes de Rit. baptism. l. 2 cap. 20.

(5) Vide Auctorem de Hierarch. Eccl. l. c. Hæc autem renuntiatio in porticu, seu vestibulo emittebatur. Nam baptisteria duo, ut plurimum, habebant distincta conclavia, porticum, aut vestibulum, in quo catechumeni Satanæ renuntiabant, fidemque profitebantur; atque interiorem domum, in qua baptismi cæremonia peragebatur.

(6) In mysteriis, inquit S. Hieronymus in Amos l. 5 c. 6 col. 522. opp. t. 6 ed. Vallarsii Veronæ 1756. *renuntiamus ei, qui in occidente est, nobisque moritur cum peccatis; et sic versi ad orientem, pactum inimicum cum sole justitiæ, et ei servituros nos esse promittimus.* Eadem habet S. Ambrosius l. mox ind.

(7) Sponsionem, qua catechumenus Christo perpetuo servire promittebat, *promissum, pactum, et votum* à Latinis appellatur. Formulam tradit Auctor Constit. Apost. cit. c. 41: *Post renuntiationem vero, dum adscribit se, dicat: et adscribor Christo, et credo, et baptizor.* Similem habet Chrysostomus Hom. 6 in Ep. ad Coloss. n. 4 opp. t. 11 p. 369 ed. Paris. Augustini ætate quidam fuerunt, qui fidei in Christum, non vero universalis obedientiæ professionem emittere parati erant; et tamen baptismum petere non dubitabant. Contra hos ipse Augustinus scripsit egregium librum de Fide, et operibus, quo Christiano homini tum fidem, tum bona opera necessaria esse demonstravit.

(8) Pluries quidem catechumeni traditum symbolum reddere debebant; sed cum instaret baptismus, ter, ac solemniter, et coram multis testibus, manibusque, et oculis ad cælum sublatis, fidei professionem emittebant, et rogati respondebant. Cyrillus Alexandrinus l. 12 in Joan. c. 21 p. 4119 ed. Paris. 1658, Auctor Eccles. hierarch. c. 2 p. 258 t. 1 ed. Antwerp. cit., Leo M. serm. 25 in Nativ. Dom. 4 c. 6 p. 54 t. 1 ed. Romæ 1755, Augustinus de Fid. et oper. c. 9, col. 472 opp. t. 6 ind. ed. Ambrosius de Spiritu S. l. 2 c. 10 col. 70 opp. t. 4 ed. ind. Narrat autem Augustinus Confess. l. 1 c. 2 col. 446 t. 4. Romæ ex edito loco in conspectu populi, nisi nimia catechumeni verecundia obstaret, hanc fidei professionem emitti consuevisse.

35. Baptizati in vertice ungebantur (1), tum albis indue-

bantur vestibus (2), eorum capiti mysticum velamen, et corona imponebatur (3), usque tradebantur cereæ faces (4), ac porro dabatur Confirmatio, et Eucharistia (5), postremo lac, et mel benedictum; ad infantiae significationem (6). Nunc non omnes, qui olim in usu erant, ritus, et cæremoniæ ab Ecclesia retinentur. Dessit sollemnis illa catechesis, et antiqui desierunt gradus catechumenatus; sed nunc etiam adulti, antequam baptismum suscipiant, in fide, et bonis operibus instituendi sunt; ne rudes, et ignari, ac minus recte probati sanctissimam Religionem amplectantur.

(1) Innocentius I. ep. 25 ad Decent. Eugub. Episc. c. 3 col. 858 apud Constantium ep. Roman. Pontific., Ambrosius de Sacram. l. 2 c. 7 n. 14 col. 455 opp. t. 3 ind. ed., Isidorus de Offic. eccles. l. 2. c. 25 et 26 p. 615 et 614 ed. Paris. 1601. Hujus unctionis originem à Silvestro P. repetunt Amalarius de Eccl. offic. l. 1 c. 27 in Bibliot. PP. t. 14 p. 957 ed. Lugdun., Walfridus de reb. eccl. c. 29 p. 690 t. 10 in Bibl. PP. Paris. 1624, Rabanus de instit. cler. l. 1 c. 23 t. 6 p. 9 ed. Colon. 1626, ex quo colligit Hugo Menardus in not. ad l. Sacram. S. Gregorii M. not. 554 col. 485 opp. t. 5. ed. cit., scriptores omnes Silvestro antiquiores, qui unctionem memorant, de sacramento confirmationis intelligendos esse. Multi tamen vetustissimam quidem hanc unctionem faciunt, sed negant, ullo certo monumento confici posse, eam à Silvestro fuisse institutam. Illud inter omnes constat, quod hæc verticalis unctio sacro chrismate peragebatur, eaque diversa erat ab unctione frontis, hoc est, à sacramento confirmationis. Illam Sacerdoti permittit, hanc vero uni Episcopo servat Innocentius I. in ep. ad Decent. Eugubin. c. 3 col. 858 apud Constantium. Atque ad hanc frontis unctionem pertinet Auctor constit. Apostol. l. 3 c. 16 apud Cotelerium laud. l. p. 291. *V. Syn. Vallisolet. cap. 16.* Verisimile autem est, verticalis unctionis ministrum alium fuisse à ministro baptismi, cum unus sacerdos tantam illam hominum multitudinem baptizare, ac simul ungere non posset. Ante unctionem Sacerdos baptizato osculum dabat, quem ritum memorant S. Cyprianus ep. 59 ad Fidum p. 95 ed. Rigaltii Paris. 1666, et S. Jo. Chrysostomus de util. legen. Scriptur. opp. t. 5 c. 6 p. 81 c. ed. Paris.

(2) S. Augustinus serm. 225 qui 5 est in vigil. Pasch. col. 936. t. 1 et ep. 54 n. 2 opp. t. 2 col. 64 ed. Maurin. cit., S. Ambrosius de Myster. c. 7 d. 54 col. 417 opp. t. 3 ed. ind., Eusebius in Vit. Constant. l. 4. c. 62 p. 662 ed. c., S. Gregorius M. in Sacram. opp. t. 5 col. 75, ibiq. Menardus in not. col. 556 ed. ind. Gerebantur eæ vestes per dies octo; quo factum, ut dominica post pascha dominica in albis diceretur, quoniam usque ad eam diem baptizati vestes albas gerebant. Usurpatur hodie etiam ritus albæ vestis, sed ea neophyti eodem tempore induuntur, atque exiuntur. Infantibus, qui vestitu non utuntur, album sudarium datur. Catechismus Romanus par. 2 c. 2 §. 75.

(3) S. Jo. Chrysostomus Catech. 1 ad illumin. opp. t. 2 n. 4 p. 226 cit. ed. Paris., Theodulphus Aurelianensis de ordin. Baptism. c. 46 p. 15 t. 14 Biblioth. PP. ed. Lugdun., Rabanus de instit. cler. l. 1 c. 29 t. 6 p. 40 ed. Colon. 1620. In ecclesiis quibusdam etiam lotio pedum adhibebatur, de qua vide Martenium l. c. art. 45 n. 8 p. 54.

(4) S. Gregorius Nazianzenus Orat. de Baptism. 40 p. 672 ed. Colon. 1690, S. Ambrosius de Lapsu virgin. consecr. c. 5 col. 586 n. 19. t. 3 ed. c., S. Gregorius Turonensis Hist. Franc. l. 5. c. 11 p. 245 ed. Paris. 1669. Dabantur autem catechumenis extincti cerei, quos ipsi deinceps in fine Litaniarum accendebant. Nunc baptizatis datur cereus ardens, de quo vide Catechismus Romanum l. c. n. 74.

(5) Confer Martenium l. c. n. 11 et sep. p. 55.

(6) S. Hieronymus in Isaiam c. 55 col. 644 opp. t. 4 ed. Vallarsii Veron. 1755, lac tantum, non item mel nominat; quamquam in Dialog. contr. Luciferian. n. 8. t. 2 col. 180 utrumque memorat: *multa alia*, inquit, *quæ per traditionem in ecclesiis observantur, auctoritatem sibi scriptæ legis usurpaverunt, velut in lavacro ter caput mergitare, deinde egressos lactis, et mellis prægulare concordiam, ad infantiae significationem.* Quæ verba lactis, et mellis concordiam evidenter ostendunt, non lac, et mel distincte, sed mel cum lacte commixtum, catechumenis dari consuevisse. Similiter et Tertullianus de Coron. milit. c. 5 p. 102 et Advers. Marcion. l. 1. c. 14 p. 372 ed. Paris. 1675, *lactis, et mellis concordiam, ac societatem* vocat; atque hinc in Libris Ritualibus una extat benedictio, et lactis benedictio, et una item utriusque tradendi formula. Lac etiam una cum vino baptizatis in occidente tributum, ostendit Hieronymus in Isaiam. c. 55 col. 644 cit. t. 4. Ceterum quamquam Ethnici etiam vix natos pueros lacte, et melle enutrient, quod ex pluribus antiquis Scriptoribus manifestum est, ut videri potest apud Cotelerium in epistola Barnabæ c. 5 adnot. 52 p. 29 t. 1 ed. Amstelæd. 1724, non tamen ex his consuetudinem illam suam Christiani arripuisse videntur, sed ex veteri Testamento, ubi repromissionis terra lacte, et melle sæpe recipitur, *cujus iter* (baptizati) *inchoantes, tamquam parvuli, lacte nutriuntur, et melle*, ut inquit Joannes Diaconus in Ep. ad Senarium t. 1 Musei Ital. p. 75.

36. Plures hodie etiam, antequam suscipiatur, cum item suscipitur, cum denique susceptus est baptismus, adhibentur cæremoniæ, quæ in libris Ritualibus, atque in Catechismo Romano (1) describuntur. In primis autem baptizandus ter Satanæ abrenunciat, fideique professionem emittit, tum in baptismo nomen accipit, quod Parochus una cum ceteris baptizatorum nominibus peculiari libro describit (2). Dum datur baptismus, adsunt *Patrini*, hoc est *Sponsores*, aut *Fidejussores*, qui pro baptizato spondent, ac fidejudent, unde eorum nomen ductum est (3). In antiquis monumentis sæpe etiam vocantur *susceptores*, quod ex aqua prodeuntes susciperent. Eorum est baptizandos ministris offerre, eosque ex sacro fonte suscipere, pro infantibus ministro interroganti respondere, adultos edocere, quid ministro respondere ipsi debeant, curam gerere eorum, quos susceperunt, atque ipsos in re christiana erudire (4).

(1) Par. 2 c. 2 §. 60 et seq.

(2) Nomen sumendum est *ab aliquo, qui propter excellentem animæ pietatem, et religionem, in Sanctorum numerum relatus est*, inquit Cate-

chismus Romanus l. c. §. 75, rejiciendaque sunt falsarum religionum, idolorumque nomina. Confer Benedictum XIV Const. Omnium sollicitudinum 197 §. 3 et 14 ejus Bullar. t. 1 p. 245 et 248 ed. Rom. seu Ven. 1754. Describitur hoc nomen una cum natali die, ac nominibus parentum, et patrinorum in libro, quem unusquisque parochus habere debet. Rituale Romanum tit. de Baptism.

(5) Patrinorum, seu Sponsorum origo ab ipsis fere Ecclesiae incunabulis repetenda est, uti monet Martenius de Antiq. Eccles. rit. l. 1 cap. 1 art. 16 n. 11 t. 1 p. 59 ed. Antwerp. seu Ven. Eorum meminere Tertulianus de Baptism. c. 18 p. 231 ed. Ven. 1744; Auctor Respons. ad Orthodox. q. 56 inter opp. S. Justinii M. p. 460 ed. Paris. 1742 Auctor Eccles. hierarch. c. 2 §. 2. t. 1 p. 168 ed. Ven. 1755, Auctor Apostol. Const. l. 5 c. 16 apud Cotelierum PP. Apostol. p. 201 t. 1. ed. Amstelad. 1724, S. Augustinus multis in locis, alique complures.

(4) Officia sponsorum describit Augustinus, sed potius Auctor Serm. nis 168 n. 5 in append. t. 5 opp. Augustini col. 295 indic. ed. Ven. et Hildesonsus Adnot. de ordin. Baptism. c. 114 apud Baluzium Miscell. sacr. t. 2, p. 34 ed. Lucæ 1761. Quod infantes per se ipsos non possent, pro iis sponsores respondere voluit Ecclesia: Cyrillus Alexand. in Joan. c. 11. vers. 26 opp. t. 4 p. 685 ed. Paris 1658, Auctor Serm. 267 n. 5 col. 441 in append. t. 5 opp. August. ind. ed. Maurin. Ven. Adultis etiam morbo impeditis vocem suam commodare, inquit Cyrillus Alexand. l. c. Verum pro ipsis etiam adultis, qui per se respondere poterant, sponsores adhiberi voluit Ecclesia; sed ipsi tamen respondere debent. Augustinus de Baptism. l. 4 c. 24. col. 141 t. 9 ed. ind. Primum exemplum sponsorum, qui his adultis dati sint, præbere videtur Rufinus, Præfectus Prætorio, qui anno 595 cum à sacro fonte eductus fuisset, traditus est Ammonio, qui magna pietatis fama florebat. Confer Tillemontium Histor. Ecclesiast. vie de S. Gregoir. de Nysse art. 22 t. 9 p. 595 ed. Ven. 1752, et Orsium Histor. Ecclesiast. l. 20 n. 83 t. 9 p. 241 ed. Rom. 1752.

37. Unus tantum in baptismo patrinus adhibendus est, aut ad summum vir unus, unaque mulier (1); neque id munus unicuique committi indiscriminatim debet, sed ei qui sit catholicus, et sana doctrina, bonisque moribus imbutus, maximeque convenit, eundem saltem puberem, et confirmatum esse (2). Repelluntur ab hoc officio infideles, aut hæretici, publice excommunicati, aut interdicti, publice criminosi, aut infames, et qui sana mente non sunt, et qui fidei rudimenta ignorant, ita ut ea docere non possint, quem è sacro fonte susceperunt (3). Vetantur etiam parentes offerre filios suos, propter spiritualem cognationem (4), quæ inter patrinum, ac baptizatum contrahitur, et vetantur etiam hoc munus gerere monachi, quos solitudini addictos esse oportet (5).

(1) Concilium Tridentinum Sess. 24 c. 2 de Reform. Matrim. Atque hæc quidem disciplina Tridentino Concilio antiquior est. Nam plures numero patrinus excludere videtur Auctor Apostol. Const. l. 5. c. 16 cit. cum statuit,

ut vir à Diacono, mulier à Diaconissa suscipiatur. Sed explicatius, atque disertius unum patrinum constituent Leo P. in Can. 101 de Consecr. dist. 4 et Concilium Metense an. 888 Can. 6. t. 11 Concil. col. 594 collect. Labbæi ed. Ven.

(2) Can. 102 dist. 4 de Consecr. Rituale Romanum tit. de Patrinis. Confer Giraldum Exposit. Jur. Pontific. par. 1 sect. 710 t. 2. p. 524.

(3) Confer Rituale Romanum l. c. et Martenium de Antiq. Eccles. rit. l. 1 c. 1 art. 16 n. 14 p. 60 ed. ind.

(4) Olim parentes infantes filios offerebant. S. Augustinus Ep. 98 ad Bonif. n. 6. col. 266 opp. t. 2 laud. ed. Sed deinceps parentes id præstare vetiti sunt. Concilium Moguntinum an. 815 Can. 55 col. 1016 tit. 4 collect. Harduini. Quod factum videtur ob cognationem spiritualem, quæ inter suscipientem, et suscepti parentes induci capit.

(5) Can. 105 dist. 4 de Consecr.

Clericos à patrinorum munere excludebant Hispal. Syn. an. 1512 cap. 27, et Comp. Jo. Teres lib. 3 tit. 25, c. 5.

(N. S. Alios item non spernendæ utilitatis Canones præscripserunt Hispanienses Synodi. 1. «Ne adulti à Curatis baptizentur, quin prius sufficienti tempore rudimenta Fidei edocti fuerint.» Syn. Valent., Sess. 2 tit. 2 cap. 5. 2. «Quod Rector, Vicarius, et curam animarum habens, et Regens in sua Parochia duos teneat libros, in quorum altero nomina, et cognomina baptizandorum, parentumque eorum, ac patrinorum, et patrinarum, diemque, et annum quo fuerint baptizati..... scribat.» Compilat. Jo. Teres lib. 3 tit. 23 cap. 3. 5. «Ut puerperæ, quæ post conveniens tempus, domo egressæ, Ecclesiam adeunt, tum ut infantem Deo offerant, tum etiam, ut pro suscepto beneficio illi gratias agant, non ad aliam, quam ad Parochiam ipsam, in qua scilicet infans beneficium regenerationis suscepit, se conferant; idque faciant prima statim vice, quo domo egrediuntur.» Ead. Syn. Valent. ibid. cap. 6.)

Regg. ordinat. 12 et 24 Maji 1845, animarum curam exercentibus generatim præceptum, ut singulis mensibus municip. auctorit. de natis in respect. paroch., defunctis et conjugatis rationem reddant.

SECTIO II.

DE CONFIRMATIONE.

58. EFFECTUS SACRAMENTI CONFIRMATIONIS.—59. MATERIA HUIUS SACRAMENTI.—40. FORMA, ET MINISTER.—41. QUI CONFIRMATIONEM SUSCIPIANT?—42. HUIUS SACRAMENTI CONFERENDI TEMPUS, EJUSQUE RITUS.

38.

Qui baptizatus est, novæ virtutis robore firmior ac perfectus Christi miles efficitur per confirmationem. Itaque confirmatio, sacramentum est (1), quo homines robur, et virtutem accipiunt tum ad firmiter credendum, tum ad fortiter propugnandum pro fide, quam in baptismo susceperunt. Nimirum qui per baptis-